

“กอล์ฟ”

จากนักแอนิเมชันเป็นผู้กำกับเต็มตัว

“ผมเรียนแอนิเมชันตอนที่มองเข้ามาผมไม่รู้ว่าแอนิเมชันทำอะไรได้บ้าง แต่พอเข้ามาแล้วผมจึงเห็นว่ายังมีช่องทาง ถ้าเรารู้จักขวนขวาย”

ด้วยความฝันในวัยเด็ก อยากเป็น “ศิลปิน” และอยากเป็น “ตลก” ในเวลาเดียวกัน แต่ “กอล์ฟ” หรือ นายรัชชัย เหล่าชัยพฤกษ์ วัย 28 ปี อดีตเจ้าของผลงาน Animation เรื่อง Fact Fake 1 ใน 10 ผลงานที่เข้ารอบสุดท้ายในเวที Thailand Animator Festival 2 (TAF2) ในปี 2557 กลับเลือกเส้นทางการเป็นศิลปินวาดภาพ รู้แต่ที่ชอบ แต่หนทางที่จะนำไปสู่ความสำเร็จคือเส้นทางไหน อย่างไรก็ตาม “กอล์ฟ” ตอบว่าไม่รู้เลย มาทำความรู้จักกับตัวอย่างผู้ที่มีความมุ่งมั่นกับความฝันและเดินทางสู่ความสำเร็จ วันนี้เขาไม่ใช่ นักวาดภาพ นักแอนิเมเตอร์ แต่เขาเลือกเป็นผู้กำกับและโปรดิวเซอร์แทน ด้วยเหตุผลเพราะอะไรลองติดตามเรื่องราวของเขา

เส้นทางก้าวเข้าสู่ศิลปะเพื่อสานฝันเป็นศิลปินนั้น กอล์ฟเล่าว่า ตอนเด็กๆ ชอบวาดรูปตามตัวอย่างในหนังสือการ์ตูน ขยายหัวเราะ โดเรมอน หรือดราโก้บอล ทุกหน้ากลางของหนังสือเรียน ของหนังสือจากห้องสมุดจะถูกเด็กชายกอล์ฟวาดไว้ ตอนเรียนอยู่ประถมปีที่ 1 พ่อต้องถูกครูเรียกมาพบ เพราะเรื่องนี้ “จำไม่ได้ว่าพ่อว่าอะไร จำได้แค่วาดเป็นรูปต้นไม้กับภูเขา ทุกครั้งที่ผมวาดภาพ แม่จะเอากาแฟไปติดที่ผนังบ้าน และจะพูดตลอดว่าเราเป็นศิลปิน” กอล์ฟเล่าอย่างภูมิใจว่าถึงแม้ไม่ได้เรียนหนังสือแต่แม่ก็สนับสนุนเขาทำให้เขาภาคภูมิใจทุกครั้งที่ย้อนกลับไปดูเหตุการณ์ที่แม่ชื่นชมตนเองกลายเป็นแรงผลักดันให้เขาวาดรูปต่อ

“...ทุกครั้งที่ผมวาดภาพ แม่จะเอากาแฟไปติดที่ผนังบ้าน และจะพูดตลอดว่าเราเป็นศิลปิน”

พอเรียนป.3-4 ที่โรงเรียนมีนบุรี ฝีมือวาดภาพพัฒนาจนได้เข้าแข่งขันงานด้านศิลปะ เป็นตัวแทนของห้อง ทำให้รู้สึกว่าตนเองเป็นคนพิเศษ พอเข้าเรียนที่โรงเรียนเศรษฐบุตรี-บำเพ็ญ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กอล์ฟกลับไปเลือกเรียนเกษตร วิชาเพาะเห็ดเพราะที่นี่ไม่มีวิชาศิลปะให้เลือก พอเริ่มชั้น ม.2-ม.3 ก็เริ่มเรียนปลูกผัก ชีวิตหักเหจากศิลปินมาไกลโข “พอเรียน ม.4-6 เราต้องเลือกเพื่อไปสู่นาคต เพราะว่าเราต้องเรียนมหาวิทยาลัย กลับมาถามตัวเองว่าเราชอบอะไร ช่วงม.1-3 เป็นช่วงทดลอง ยังวาดรูปอยู่แต่ไม่จริงจัง พอถามตัวเองก็ได้คำตอบว่าชอบวาดรูป แต่วาดรูปจากไหนในอนาคตก็คิดเอาเองว่าต้องจากคอมพิวเตอร์ ก็เลยไปเรียนธุรกิจคอมพิวเตอร์ ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับวาดรูปเลย เกี่ยวกับบัญชี ทำตารางเอ็กเซล แต่ยังได้รู้จักโปรแกรมแฟลชบ้าง ก็เริ่มจับโปรแกรมแฟลช เขียนเว็บไซต์ ออกแบบ เริ่มเป็นความหวังของกลุ่มเพื่อนเล็ก แต่ยังคงคิดหนักว่าทางนี้ไม่ใช่ทางเราแน่ๆ จนวันหนึ่งพี่สาว (พี่ไอ-วัชรีย์ เหล่าชัยพฤกษ์)

เขาเลือกเรียนศิลปะ เรียนเว็บดีไซน์ ทีม.ศรีปทุม ทำให้มองเห็นเส้นทางเรียน ตอนนี้ถือว่ามีพี่สาว นำทางให้เราไปก้าวหนึ่งทำให้เราเริ่มมองเห็นทาง..." กอล์ฟเล่า

ในที่สุด "กอล์ฟ" ก็มาเรียนดิจิทัลมีเดีย สาขาแอนิเมชัน ทีม.ศรีปทุม ด้วยความที่ไม่มีพื้นฐานด้านแอนิเมชันมาก่อน รู้แค่ว่าเป็นการ์ตูนแค่นั้น "เราเคยภูมิใจว่าเราวาดรูปเก่งที่สุดในห้อง เป็นความหวังของห้อง แต่มาเรียนที่นี่เรากลับเป็นคนธรรมดา ทุกคนมีความคิดเหมือนเรา มีคนเก่งเต็มไปหมด ทำให้เรารู้สึกว่าทำไมเราอ่อนขนาดนี้ ท้อแท้เหมือนกัน" แต่เมื่อได้ฝึกฝีมือวาดจากปี 1 มาปี 2 เมื่อนำผลงานตนเองมาเปรียบเทียบกันเห็นถึงการพัฒนาการของตนเองทำให้เริ่มมีกำลังใจขึ้นมาบ้าง

“
เราเคยภูมิใจว่าเราวาดรูปเก่งที่สุดในห้อง
เป็นความหวังของห้อง
แต่มาเรียนที่นี่เรากลับเป็นคนธรรมดา
”

“เรารู้ว่าศิลปะหรือแอนิเมชันไม่จำเป็นต้องวาดรูปเก่ง วาดรูปคือปัจจัย แต่ต้องประกอบไปด้วยหลายๆ อย่าง เช่น วิธีการคิด การเล่าเรื่อง แอนิเมชัน 1 เรื่อง ไม่ใช่หนึ่งคนทำ มีหลายฝ่ายช่วยกัน เช่น ฝ่ายสร้างคาแรคเตอร์ดีไซน์ ฝ่ายคอนเซ็ปต์อาร์ต ฝ่ายกำกับ ฝ่ายบท ทำให้เราเริ่มสนใจ ทุกครั้งที่ทำงานจะได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่กำกับ” ตอนนี้กอล์ฟเริ่มหาจุดลงตัวให้ตัวเองเจอ

ในระหว่างที่เรียนอยู่ “กอล์ฟ” ก็หาประสบการณ์ด้วยการรับทำงานจ๊อบไปด้วย “ผมเริ่มทำงานฟรีแลนซ์ชิ้นแรกคือโมชันกราฟิกของสภาอากาศ ได้ออกอากาศทางไทยพีบีเอส ตอนนั้นได้ไปเข้าค่าย Animator Ar-Sa ที่ผลงานเรื่อง Fact Fake ตีต 1 ใน 10 ผลงานที่เข้ารอบสุดท้ายในเวที Thailand Animator Festival 2 (TAF2) ในปี 2557 และเจอพี่โปรดิเวเซอร์รายการคนหัวรั้นเข้ามาเยี่ยมนามบัตรให้ถามว่าผมทำอะไรได้บ้าง จากนั้นก็ได้งานชิ้นแรก หลังจากงานชิ้นนี้ได้ฉายออกไปก็ได้งานต่ออีกหลายชิ้น ทำให้ได้เจอกับพี่ๆ จากหลายบริษัททำให้เราได้สะสมคอนเนกชันคนไปในตัวครับ” กอล์ฟเล่าจุดเริ่มต้นของอาชีพฟรีแลนซ์ให้ฟัง

ในระหว่างที่กำลังเรียนปริญญาตรีใกล้จบเจ้าตัวยังรับทำกิจกรรมโครงการแม่ฮ่องสอนไอทีวัลเลย์ จัดโดยเนคเทค (ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ) ซึ่งเป็นงานฟรีแลนซ์ที่กอล์ฟต้องรับผิดชอบเป็นหัวหน้าโปรเจค มีกิจกรรม 3 เดือนครึ่ง และก่อนมีกิจกรรมก็ต้องมีประชุมเดือนละครั้ง สองครั้ง ทำให้กอล์ฟรู้ว่าการจัดการชีวิตช่วงนี้แรกๆ ยอมรับว่ายากมาก นอกจากนี้เจ้าตัวยังได้มีประสบการณ์ทำงานประจำอยู่ 6 เดือน “ได้เงินเยอะมาก แต่พบว่างานหนักมาก เลยทำให้เกิดความรู้สึกไม่อยากทำงานประจำตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา” กอล์ฟเกริ่น

“ผมตั้งเป้าหมายกับตัวเองว่าจะทำงานฟรีแลนซ์ ซึ่งมันยากแต่ผมเชื่อว่าถ้าเราตั้งใจก็สามารถทำได้” จากประสบการณ์การทำฟรีแลนซ์ช่วงแรกบวกกับการจัดการชีวิตให้เป็นระบบของ “กอล์ฟ” ทำให้เจ้าตัวกล้าทำอาชีพฟรีแลนซ์อย่างเต็มตัว

“ตอนนี้ผมทำฟรีแลนซ์เต็มตัวแล้ว สนุกดี ไม่อยากทำงานประจำแล้ว ตอนนี้นั่งงานที่ผมรับทำคือโมชันกราฟฟิก และทำหน้าที่เป็นผู้กำกับและโปรดิวเซอร์ เพิ่งมีงานใหญ่งานแรกเข้ามาคือกำกับโฆษณาหน้าผดไม่มียี่ห้อหนึ่ง เดือนๆ หนึ่งจะมีงานฟรีแลนซ์เข้ามาเดือนละชิ้น แต่โปรเจกต์หนึ่งจะทำประมาณ 3 เดือน ปีหนึ่งมี 3-4 งานก็สามารถอยู่ได้รายได้พอๆกับงานประจำ โชคดีที่ตอนนี้มีรูทีนทำแบนเนอร์กราฟฟิก โพสต์ในเฟสบุ๊คให้กับน่ายาขัดห้องน้ำยี่ห้อหนึ่งอยู่ และผมก็ยังรับงานแบบที่เป็นเจ้าของไม่ใช่เป็นซัพพลายเออร์รับงานมาและกระจายงานต่อให้กับรุ่นน้องด้วย ตอนนี้อย่างแผนจะตั้งบริษัทเพราะกำลังไปรับงานของหน่วยงานภาครัฐมาทำครับ” สิ่งทีหนึ่งทำให้งานกอล์ฟขยายจากงานชิ้นเล็กเป็นชิ้นใหญ่ได้เพราะคอนเนกชันกับรุ่นพี่รุ่นน้องในวงการแอนิเมชัน เมื่อรู้ว่าใครเก่งอะไรก็ดึงมาช่วยทำให้ได้ผลงานดีและยังกระจายรายได้ให้กับเพื่อนๆ อีกด้วย

เท่านั้น “กอล์ฟ” ก็ยังไม่พอ เจ้าตัวได้เปิดร้านขนมชื่อดิอาร์ทคาเฟ่อยู่แถวๆ ม.ศรีปทุม ทั้งที่แพลนนี้ต้องเป็นสเต็ปต่อไปของชีวิต “ที่แพลนไว้ยากไปเรียนต่อเมืองนอกก่อนแล้วค่อยกลับมาเปิดร้าน อยากมีแกลลอรี่อาร์ท แต่ได้ทำเลดีก่อน ก็เลยเปิดร้านก่อน จุดประสงค์คือต้องการเงินที่มีแน่นอนต่อเดือน ได้ไม่ต้องเยอะมาก 1-2 หมื่น โดยที่เราไม่ต้องทำอะไรบริหารอย่างเดียว มีลูกจ้าง” ด้วยวิธีคิดที่มองรอบด้าน ทำให้

“

**คนชอบคิดว่างานฟรีแลนซ์เป็นงานสบายๆ
จริงๆ แล้วมันอิสระที่การใช้ชีวิต
แต่ต้องมีระเบียบวินัยสูงมาก
เพราะต้องรับผิดชอบทุกอย่างในสิ่งที่รับมา
คำพูดต้องเป็นคำพูด...**

”

“กอล์ฟ” มั่นใจว่าเขาสามารถยืนระยะ อยู่ในอาชีพฟรีแลนซ์ได้อย่างมั่นใจมากขึ้น จึงได้นำประสบการณ์มาถ่ายทอดต่อให้รุ่นน้อง ที่คิดจะเดินเส้นทางนี้ว่าต้องมีคุณสมบัติหลายด้าน ได้แก่ มีระเบียบวินัย มีความรับผิดชอบ และต้องมีความซื่อสัตย์ต่อคำพูด “ผมว่าระเบียบวินัยสำคัญที่สุดแล้ว คนชอบคิดว่างานฟรีแลนซ์เป็นงานสบายๆ จริงๆ แล้วมันอิสระที่การใช้ชีวิต แต่ต้องมีระเบียบวินัยสูงมาก เพราะต้องรับผิดชอบทุกอย่างในสิ่งที่รับมา คำพูดต้องเป็นคำพูด ใครที่อยากเริ่มทำงานฟรีแลนซ์จะต้องศึกษาเรื่องราคาหรือวิธีการกระบวนการคิด ผมว่าข้อนี้สำคัญ กระบวนการคิดสำคัญมากๆ เพราะจะทำให้เราทำงานง่ายขึ้น กระบวนการคิด เช่น งานนั้นเป็นงานแบบไหน เช่น งานโมชันเราต้องรู้ว่าสเต็ปของมันคืออะไร แล้วที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งก็คือต้องมีวิธีการพูด วาทศิลป์ มีความสำคัญมาก เพราะเราเป็นคนที่จะอยู่กับลูกค้าเอง คนส่วนใหญ่ที่เป็นฟรีแลนซ์ต่อไปไม่ได้เพราะไม่สามารถพูดกับลูกค้าได้”

“..ถามว่าอาชีพฟรีแลนซ์มันคงใหม่ มันมีคู่แข่งของมันอยู่ครับ ผมเรียนแอนิเมชันตอนที่มองเข้ามาผมไม่รู้ว่ามีช่องทาง ถ้าเรารู้จักขวนขวาย ทุกอย่างมีขั้นตอนของมัน สำหรับน้องๆ ที่คิดจะเป็นฟรีแลนซ์ อาจจะต้องคิดตั้งแต่ก่อนที่จะเรียนจบเพราะเรียนจบแล้วคิดมาเป็นฟรีแลนซ์ยากมาก เพราะที่สำคัญต้องมีคอนเนกชั่น อย่างผมทำงานมาตั้งแต่ปี 3 รู้จักรุ่นพี่ที่มีคอนเนกชั่นระดับหนึ่ง ก่อนจะมาเป็นฟรีแลนซ์ ผมแนะนำว่าให้ทำงานก่อนสัก 2 - 3 ปี เปลี่ยนบริษัทมาสัก 2 บริษัท จะได้มีคอนเนกชั่น”

**“ ...กว่าที่คนๆ หนึ่งจะมีชีวิตสไตล์ไลฟ์อย่างนี้น้องๆ อยากรู้
มันต้องผ่านอะไรมาเยอะมาก เขาต้องขยัน อดทน
และเชื่อมั่นในสิ่งที่รัก แล้วต้องศึกษาในสิ่งที่รักแล้วก็เดินๆๆ ต่อไปให้ถึงฝัน... ”**

สุดท้าย “กอล์ฟ” ฝากไว้ว่าอย่ามองที่ชีวิตฟรีแลนซ์สวยหรูเพียงด้านเดียวเท่านั้น “ผมมีเพจที่ชื่อว่า Tale แปลว่าเล่า เรื่องในเพจมีเรื่องราวการใช้ชีวิตของผมที่ไปเที่ยวมา ภาพสวยงาม ทุกคนมองว่าเป็นการใช้ชีวิตแบบสโลว์ไลฟ์ได้ไปเที่ยวเยอะ ไปเที่ยวหลายประเทศ ได้ทำงานอย่างนั้นอย่างนี้ แต่ผมอยากจะทำบอกว่าเราจะมาถึงจุดๆ นี้ เราต้องผ่านอะไรมาเยอะมากๆ ข้างหลังภาพนั้นมีอะไรอีกเยอะ อย่าแค่มองความสำเร็จของเรา อย่ามองแค่ดาวเราก็มีทางคิดเคี้ยวเหมือนกัน คนสมัยนี้มีไอเดอล ไอเดอลพูดอะไรก็แล้วแต่จะดูเท่ ดูมีแรงบันดาลใจ ดูเป็นความฝัน จินตนาการ แต่กว่าคนเหล่านั้นจะมาถึงตรงนี้ได้ ทางมันคิดเคี้ยวมาก กว่าที่คนๆ หนึ่งจะมีชีวิตสโลว์ไลฟ์อย่างนี้น้องๆ อยากรู้ มันต้องผ่านอะไรมาเยอะมาก เขาต้องขยัน อดทน และเชื่อมั่นในสิ่งที่รัก

แล้วต้องศึกษาในสิ่งที่รักแล้วก็เดินๆๆ ต่อไปให้ถึงฝัน” กอล์ฟย้ำให้คิดเยอะๆ ก่อนจะก้าวสู่เส้นทางสายนี้

ถึงแม้ตอนนี้ “กอล์ฟ” จะพาตัวเองมาได้ไกลมากๆ แล้ว แต่ “กอล์ฟ” ก็ยังไม่ยอมหยุดอยู่เพียงแค่นี้ ยังพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง โดยเข้าเรียนต่อระดับปริญญาโท ด้านนิเทศศาสตร์ สาขาภาพยนตร์ที่ ม.เกษมบัณฑิต ซึ่งเหลือทำอีลิสต์สุดท้ายแล้ว

นอกจากนี้ “กอล์ฟ” ยังได้ฝากกับน้องๆ ไว้ว่าเมื่อเรา “ได้” จากสังคมเราก็ควร “ให้” กลับไป โดยที่ตนเองก็ทำเช่นกัน ตอนนี้ได้มีค่ายที่ใช้ชื่อว่ามีอบอร์น (born) โดยทำ

เป็นค่ายส่วนตัว ทำมาได้สองปีแล้ว เมื่อมี เวลาว่างกอล์ฟก็แพ็คกระเป๋าขึ้นดอย ไปสอนเด็กๆ ที่โรงเรียนตำรวจ-ตระเวนชายแดน แถบจ.แม่ฮ่องสอน ครั้งละ 5-7 วัน เพื่อสอนงานศิลปะให้กับเด็กๆ เพื่อช่วยสร้างแรงบันดาลใจ ล่าสุดไปสอนเด็กทำว่าว เมื่อเด็กเห็นว่าวอลอยขึ้นไปบนฟ้าก็ตื่นเต้นกันใหญ่ “ผมรู้สึกว่ามีคนเห็นคุณค่าในสิ่งที่เรามอบให้ สิ่งนี้ กลับมาเติม “พลัง” ให้ผม ผลที่กลับมามันยิ่งใหญ่ มาก ให้โดยที่ไม่หวังอะไร”

นี่คือตัวอย่างของรุ่นพี่แอนิเมชันที่หาช่องทางให้พอเหมาะกับตัวเองได้อย่างลงตัวในที่สุด น่าจะเป็นแนวทางให้รุ่นน้องๆ ได้นำไปเป็นแรงบันดาลใจในการเลือกเส้นทาง การเรียน และการเลือกอาชีพได้บ้างไม่มากก็น้อย